

Yaşlı kadın / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy, Sözlər

написано kitapcy | 22 января, 2025

Yaşlı kadın / dedektif hikaye HİKAYE: YAŞLI KADIN

Zerrin elindeki kahve fincanını masanın üstüne bıraktı. Dalgın gözlerle pencereden bulutlu gökyüzüne baktı. Onu bu dalgınlıktan çıkaran koridordan gelen bağırışma sesleri oldu. Bu seslere bir müddet kulak kesildi. Önemli bir şey olmadığını düşünerek tekrar dışarıyı izlemeye koyuldu. Bu sefer çalan kapı sesiyle irkildi. İçeriye genç bir polis memuru girdi.

“Zerrin Hanım, babanız Aybars Bey, koridorda bir olaya müdahale etmeye çalışıyor.”

Zerrin sakin bir şekilde “Ne zaman geldi?” diye sordu. “Benim yanıma hiç uğramadı.”

“Kendisi şu an farklı uğraşlar içerisinde, o yüzden olabilir.”

Zerrin hızla koridora çıktı. Toplanmış kalabalığa baktı. Aybars Bey koridorun ortasında durmuş, yaşlı bir kadını dinliyordu. Yine hızla yürüyerek babasının yanına geldi. Aybars Bey Zerrin’i görünce gülümseyerek “Ben de senin yanına

gelecektim," dedi. "Fakat hanımefendinin yardıma ihtiyacı olduğunu duyunca, yardım etmek istedim."

Aybars Bey'in yanındaki polis memuru, "Burada insanlara yardım etmek için biz görevlendirildik," diye açıkladı.

Yaşlı kadın sinirlendi. "Ama hiç yardımcı olmuyorsunuz."

Zerrin "Sorun nedir?" dedi.

Bu soruyu Aybars Bey yanıtladı. "Hanımefendi koruma istiyor."

Zerrin meraklandı. "Koruma mı? Sebep?"

Bu soruyu ise polis memuru yanıtladı. "Hanımefendi kendisini tehlikede hissediyormuş. Her gün kendisini birinin takip ettiğini söylüyor."

Zerrin sordu. "Ne zamandan beri böyle bir his içerisindesiniz?"

Yaşlı kadın çaresiz bir şekilde "Yaklaşık üç gündür," dedi.

"Nereye gitsem aynı kişi, beni takip ediyor."

"Bu kişiyi bize tarif edebilir misiniz? Bu sayede bulunması daha kolay olur."

"Tam olarak hatırlayamıyorum. Uzun boylu bir adam. Sadece onu biliyorum."

Polis memuru araya girdi. "Hanımefendi, bu yeterli bir tarif değil. Ayrıca böyle bir sebep için de koruma almanız zor."

Yaşlı kadın telaşlandı. "Peki bu adam beni öldürmeye kalkarsa ne olacak? Altmış iki yaşında bir kadını ben. Tek başıma yaşıyorum, kimsem yok."

Aybars Bey atılarak "Hanımefendi çok doğru söylüyor," dedi.

"Bir koruma ayarlanamaz mı?"

Bu sözleri Zerrine bakarak söylemişti. Zerrin babasını kırmamaya çalışarak "Bu biraz zor," diye mırıldandı. "Bu kişiyi tarif edebilse, belki bulabiliriz."

Aybars Bey üzgün bir şekilde "Ama o yaşlı bir kadın," dedi. "Kimsesi de yok."

Zerrin, "İnsanlara ha diyince koruma ayarlayamayız ki," dedi biraz sertçe.

Bu sözlerden sonra etraftaki kalabalık dağıldı. Aybars Bey yaşlı kadına baktı. Cebinden bir kağıt çıkarıp bir şeyler karaladı.

"Yarın bu adrese gelin," dedi. "Ben size yardımcı olacağım. Belki koruma olamam. Ama bu kişiyi yakalayacağıma söz veriyorum. Siz sakın olun lütfen. Korkuya kapılmayın. Mutlaka çaresi bulunur."

Yaşlı kadın gülümsemeye çalışarak "Teşekkür ederim beyefendi,"

dedi.

Sonra hızla oradan uzaklaştı.

Zerrin babasına baktı. "İnsanlar yaşlandıkça korkuları artıyor."

Aybars Bey aynı fikirde değildi. "Hayır. İnsanlar yaşlandıkça yalnızlaşıyor."

Sabah saatlerinde kapıyı çalan yaşlı kadın, karşısında Zerrin'i görünce derin bir nefes alarak "Kusura bakmayın," dedi. "Rahatsız ediyorum ama babanız evde mi?"

Zerrin gülümsedi. "Evde tabii, buyrun lütfen."

Aybars Bey içeri giren yaşlı kadını görünce ayağa kalkıp selam verdi.

"Hanımefendi hoş geldiniz. Fakat biraz solgun görünüyorsunuz."

Yaşlı kadın telaşla, "O kişi beni buraya kadar takip etti," dedi.

Aybars Bey bu habere sevindi. "Harika. Bu çok iyi."

Yaşlı kadın hayretle ona baktı. "Ne harikası beyefendi? Ya bana bir şey yaparsa?"

Aybars Bey "Lütfen sakın olun," diye konuştu. "Birazdan yakalayacağız onu. Bugün hafta sonu olduğu için Zerrin de evde. O da bize yardımcı olacak."

Zerrin babasına bakarak sordu. "Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Aybars Bey ayağa kalktı.

"Planım çok basit. Hanımefendi, şimdi bu kapıdan çıkacaksınız ve sakın bir şekilde yürüyerek aşağı sokaktaki parka kadar gideceksiniz. Merak etmeyin Zerrin de yanınızda olacak. Bu kişi her gün sizi takip ettiğine göre, şimdi de peşinizden gelecektir. Ben de sizden uzakta yürüyeceğim. Arkanızda olacağım. Ama önce peşinizden birinin geldiğini görmem lazım. Ben de hemen onun arkasında olacağım. Parka kadar peşinizden gelirse, parkta onu yakalayacağım. Siz rahat olun, arkanıza bakıp şüphe çekmeyin yeter."

Zerrin ve yaşlı kadın, Aybars Bey'in dediğini yaparak beraber evden çıktılar. Aybars Bey onların gidişini izledi. Sokağa baktı. İki üç dakika sonra uzun boylu bir adamın, peşlerine takıldığını gördü. Biraz bekledikten sonra o da evden çıktı.

Şimdi Zerrin ve yaşlı kadının peşinde uzun boylu bir adam, bu adamın peşinde de Aybars Bey vardı. Aybars Bey temkinli bir şekilde atıyordu adımlarını. Biraz hızlanarak, aradaki mesafeyi kısalttı. İki kadın parka girdi. Uzun boylu adam da parka girince, Zerrin bir müddet durdu. Aybars Bey'in de parka girdiğini görünce, yüksek sesle "İşte orada," diye bağırdı. Aybars Bey, uzun boylu adamı ceketinden tuttu ve "Şimdi yakaladım seni," dedi.

Zerrin'le yaşlı kadın hemen geldiler. Yaşlı kadın heyecan içinde "İşte bu o!" diye bir çığlık attı.

Aybars Bey uzun boylu, genç adama baktı. Delikanlının yüzünde korkmuş gibi bir ifade vardı.

"Ne oluyor ya? Bırakın beni."

Zerrin öfkelenildi. "Yaşlı bir kadını takip etmeye utanmıyor musun? Sakın yanlış bir hareket yapma, karşında polis var."

Genç adamın korkusu daha da arttı.

Aybars Bey sakin sakin sordu. "Bu hanımefendiyi niye takip ediyorsun bakalım?"

Genç adamın sesi titredi. "Kötü bir niyetim yok. Ben sadece Serap Hanım'ı arıyorum."

Yaşlı kadın, "Serap benim adım," dedi. "Ne için arıyorsun beni?"

Genç adam biraz sakinleşmişti. "Siz emekli öğretmen misiniz? Çocukluğunuz Sakarya'da mı geçti?"

Serap Hanım şaşkınlıkla ona baktı. "Evet de sen bunları nereden biliyorsun?"

Aybars Bey genç adamı bıraktı. Sonra gülerek "Anlat bakalım genç adam," dedi. "Neymiş hikayenin aslı?"

Delikanlı rahat bir nefes aldı.

"Ben burada yaşıyorum. Annem Sakarya'da yaşıyor. Annemin söyledikleri üzerine sizi aramaya başladım. Siz annemin çocukluk arkadaşımıydınız."

Serap Hanım üzüntü içerisinde sordu. "Yoksa sen Ebru'nun oğlu musun?"

Genç adam, "Evet," dedi. "Annem şu an çok hasta. Ve sizi görmek istiyor. Siz Sakarya'dan gittikten sonra numaranızı kaybetmiş. Elinde sadece bir resim, bir de adınız vardı.

Öğretmen olduğunuzu biliyordu. Yaşadığınız adresi de birinden buldu. Ben de üç gündür sizin peşinizdeyim. Fakat sürekli benden kaçıyorsunuz. Elimde sadece bir resim olduğu için tanıyamadım. O da gençlik resminiz zaten.”

Yaşlı kadın gözlerindeki yaşları sildi. “Ah ben böyle olduğunu bilseydim... Neler düşündüm senin hakkında.”

Genç adam gülümsedi. “Neyse olsun. Bu benim hatam zaten. Sizi korkuttum. Ama lütfen benimle beraber Sakarya’ya gelin. Annem sizi görünce çok mutlu olacak.”

“Gelmez olur muyum? Tabii geleceğim. Dünyadaki tek dostum.”

Daha sonra baba kıza baktı. Mahçup bir şekilde “Sizi de boşuna telaşlandırdım,” dedi.

Aybars Bey gülümsedi. “Aman hanımefendi. Böylesini ben bile tahmin etmemiştim. En azından kötü bir durum yokmuş onu anladık.”

Zerrin de sevinmişti bu duruma. “Ne mutlu size. Yıllar sonra dostunuza kavuşacaksınız.”

Serap Hanım’ın gözleri parlıyordu. “O kadar mutlu oldum ki. Senelerdir yalnız yaşıyorum. Ama şimdi yıllardır görmediğim dostumu görebileceğim. Bunu size ve bu genç adama borçluyum.”

Bunları söyledikten sonra delikanlıya sarıldı.

Zerrin gözleri dolu bir şekilde babasına baktı. “Şimdi biz bu hikayeden ne anladık?”

Aybars Bey elini Zerrin’in omzuna koyarak gülümsedi.

“Yalnızlığın da bir gün son bulabileceğini kızım.”

Fatma ŞANLI.

www.dedektifdergi.com Detektif proza